

jeg beder det ærede Medlem om dog ogsaa at see paa — at begge de omtalte Straffebestemmelser, § 19's andet Stykke og § 21, ere affattede med en saadan Bidde, at flere Tilfælde, som ganske vist ikke i den almindelige Bewidsthed ville kunne anses som strafbare for den Private's Bedkommende, ville kunne komme ind under den. Men at den Private, naar han har kun gjort sig skyldig i Overtrædelse af en ligefrem reglementarisk Bestemmelse, skal kunne blive Gjenstand for en Resolution og skal kunne straffes i saa Henseende af Generalpostdirectøren, det forekommer mig at være urigtigt. Jeg troer, at man ganske roligt vil kunne overlade de paagældende Forseelser til Behandling paa sædvanlig Maade efter den almindelige Straffelovs Bestemmelser.

Tellemann: Jeg skal blot tillade mig et Par ganske korte Bemærkninger i Anledning af det nu Anførte. — Hvad det første af den ærede Ordfører nævnte Punkt angaaer, da er ganske vist Udtrykket „Postfunctionair“ et meget almindeligt og ubestemt Udtryk, men jeg skulde dog vel troe, at Meningen med Straffebestemmelsen maatte være den, at man ogsaa vilde kunne ramme det at give en Postillon Noget med til Befordring paa Veien. Derfor nu det virkelig er Meningen, saa kan det gjerne være, at det vilde være heldigere at vælge et endnu videre Udtryk end „Postfunctionair“, men det skal jeg ganske lade staae hen. Med Hensyn til det andet Punkt, som den ærede Ordfører omtalte, da skal jeg bemærke, at jeg troer, at Tvivlen med Hensyn til de Tilfælde, som den ærede Ordfører sigtede til, maaskee bedst kunde fjernes ved, at man gjorde en lille Forandring i § 21, saaledes at der kom til at staae noget Saadant som „den, der i den Hensigt at unddrage Postvæsenet Betaling, lader sig befordre osv.“ eller noget lignende. De Tilfælde, som den ærede Ordfører tidligere berørte, vare nemlig netop Tilfælde, som ikke vare graverende paa Grund af at den Paagældende slet ikke havde til Hensigt at unddrage Postvæsenet den Betaling, som det skulde have for Befordringen, og det kunde altsaa nok være, at en Tilføjning af den antydede

Natur kunde være heldig. Jeg maa forresten endnu tilføie, at jeg ikke troer, at man kan kalde det et Bedrageri og straffe det efter Lovgivningens almindelige Bestemmelser om Bedrageri, at en Postillon lader Noget kjøre med, uden at Postvæsenet faaer Betaling derfor og ligesaa lidt det, at Noget giver en Postillon Noget for at maatte kjøre med, og, da jeg ikke troer, at det vil kunne betragtes som Bedrageri, saa mener jeg, at det ogsaa fra dette Synspunkt betragtet er heldigere at lade de omtalte Bestemmelser blive staaende.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen angaaende det sidste Afsnit, og man gik til Afstemning.

1) Underændringsforslag af Tiesen til Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 19 til § 17:

Æstebefor Ordene: „En Forsendelse — betragtes“ sættes: „Naar de i nærværende Paragraph nævnte Forsendelser behørigt ere afleverede til Postvæsenet, betragtes de.“ Vedtoges med 39 Stemmer mod 1.

2) Ændringsforslag af Udvalget under Nr. 19 til § 17, der med den saaledes dert foretagne Ændring var saalydende:

Efter 7de Linje indskydes som nyt Stykke: „Naar de i nærværende Paragraph nævnte Forsendelser behørigt ere afleverede til Postvæsenet, betragtes de at være i dettes Bærg, indtil Adressatens Tilstaaelse for sammes Modtagelse er givet.“

Vedtoges med 44 Stemmer mod 1.

3) Lovforslagets § 17, der med den vedtagne Ændring var saalydende:

Erstatningspligtens Omfang.

Er et anbefalet Brev bortkommet, medens det var i Postvæsenets Bærg, godtgjøres der Afsenderen et Beløb af 10 Rd.

Er et Pengebrev eller en Pakkeforsendelse bortkommet, eller Indholdet beffadiget eller forvansket, medens Gjenstanden var i Postvæsenets Bærg, erstatter Postvæsenet